

Razbita svetlih je želja posoda . . .

Zložil G. Koritnik.

Razbita svetlih je želja posoda,
iz mrtvih rož umazan vonj duhti,
še slišim zvok tenak, ki iz črepinj zveni —
glej, človek — tvoja je usoda!

Kako boli, kako to žge in peče,
ta tenki zvok črepinj, ta gadji sik —
čemu sadil si rože hrepenče,
čemu si upal — nada je lažnik . . .

Čemu si hodil sam samotna pota,
v daljavah blodil z motnimi očmi,
in nisi videl, da je svet praznota,
ki išče žrtev, terja mlado kri.

In nisi slišal, nisi čul v samoti
ubitih src obupni, težki vzdih —
črepinje strte se iskré na poti
in blatna noga gazi preko njih . . .

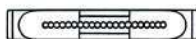
Mladosti.

Zložil G. Koritnik.

Goré kresovi, plamené oči,
krvavi cvet žari iz mladih lic —
naprej, mladost, svoboda, solnce, kri,
brezkončna pot in prost je naš poklic!

Nebeške svode zgane smeli klic,
brezmejnost preleti naš zvonki smeh,
naš car pogum oblake nadleti,
zgradi bodočnost nam na solnčnih tleh . . .

Ne glej na stran, ne vprašaj, kod in kam,
pred sabo cilj — vse drugo vrzi proč —
in pomni to, če padeš v sebi sam,
za vedno izgubiš se v mrak in noč!

Dva lista zelena . . .

Zložil G. Koritnik.

V noči in mrazu trepetajoč
v srce je dahnila ledena —
rodila se je ljubezen čez noč,
ljubezen — dva lista zelena . . .

Ločena sta in se ljubita,
zakaj — morda sama ne vesta —
a vesta oba in slutita,
da kmalu spet križemsvet gresta . . .

A vetrič hladan ob njima pihlja,
šumi, valovi in zdihuje,
odtrga, bojim se, lista oba,
razdruži, odnese na tuje . . .

